"జ్ఞాపకాల్ని దాచిపెట్టు! మూత తీస్తే అట్లా మంత్రపు పొగలా బయటకు వస్తూనే ఉంటాయి! డెస్క్ పై కూర్చుని ఉన్నంతసేపూ వాటిని ముట్టుకోవద్దు! అట్లాగే వార్తలను అందంగా చెప్పాలని ప్రయత్నించకు! అద్భుతంగా రాయాలనిపించి మధ్య మధ్యలో రహస్యాల్ని పొదుగుతావు! ఉద్వేగం కోసం కొంచం ఫిక్షన్, కొంచెం మెలోడ్రామా కలుపుతావు! చివరకు వార్తల బదులు రంగుల దృశ్యం తయారవుతుంది! అందులో అన్నీ ఉంటాయి గానీ నిజమే తక్కువగా ఉంటుంది. వార్తల్ని సెన్సేషన్ చెయ్యాలనే తపన నీ దృష్టిని మసకబారుస్తుంది."

శనివారం మధ్యాహ్నం. హుషారైన ఆదివారాన్ని కలకంటుండగా ఎడిటరు గారు పిలిచారని కబురు వచ్చింది. ఎడిటరు ...ధ్యయనం ఎవ్వడు చేశావు? ఫ్యాక్షనిస్టు ...కు పాతకాలపు పాలెగాళ్ళతో పోల్చటం, ...కు, కమ్మవారికి మధ్య కుల పోరాటం. పొలిటికల్ మాఫియాలు, పీపుల్స్‌వార్, ప్రతి ఘటనల కార్యకలాపాల ఈ వివరాలన్నీ ఎవ్వడు సేకరించావు?"

నా వళ్ళంతా చెమటలు పట్టాయి. "మోహన సుందరం అని నా స్నేహితుడు, కర్నూలు కుర్రాడు! ఈ గొడవలన్నీ తెలిసినవాడు అతని సహాయం తీసుకొన్నాను." సమయానికో అబద్ధం ఆడాను.

"వేంపెంట సంఘటన తరువాత వారం రోజుల దాకా ఏం జరిగిందనే న్యూస్ ఎవరికీ తెలియలేదు. నువ్వు బాక్స్‌లో ఇచ్చిన సమాచారం ప్రకారం రెండో రోజో, మూడో రోజో ఆ వూరు వెళ్ళినట్లు. అక్కడో ప్రవేట్ ఆర్మీ రూల్ చేస్తుందనీ అనుకోవాలి! ఇందులో నిజం ఎంత?" అంటూ సండే సప్లిమెంట్ నా ముందుకు తోశాడు. చాలా చోట్ల ఎర్ర సిరాతో చెయ్యివేసి ముందుకు తోశారు. అట్లా త్రోసుకుంటూ వెళ్ళి ముతకవాసన వేసే ఇరుకైన చీకటి గదిలో త్రోశారు. అదిగదో పాతాళమో అర్థం కాలేదు. ఒక్క రవ్వ వెలుతురైనా చొరబడకుండా గదుల్నెట్లా కట్టగలుగుతారా అని ఆశ్చర్యపొయ్యాను.

కాసేపటికి 'బోర్హెస్' కథల్లోలాగా చీకటి గదిలోకి ఒక ప్రశ్న వెయ్యబడింది.

"ఎవురు నువ్వు?"

వివరాలు చెప్పాను

"పత్రికాయినటరా! రెడ్డి సెప్పలా! యీళ్ళయి కాస్త ముందూ ఎనకా సూసుకోవాలని"

"ఏంది చూసుకునేది! రొమ్ము ఇర్సుకొని నడత్తన్నాడు రోడ్డు మీంద!"

ఆ తరువాత చాలాసేపు నిశ్శబ్దం. భయంకరమైన హింసను ఊహించుకుంటూ గదిలో కూలబడ్డాను.

సాయంకాలం అయింది. గదిలోని చీకటి మరింతగా గడ్డకట్టింది. నాలో

"ఏ మిటిది? న్యూస్ రిపోర్టింగ్ అంటే ఇదేనా? కథో కవితో చదివినట్లుందిగానీ - వార్తా కథనంలా లేదు. ఈ చివరి పేరా మరీ అన్యాయం!" అంటూ పేపరు నా చేతుల్లోంచి లాక్కొని చదవటం మొదలు పెట్టాడు. "ఇళ్ళనీ మనుషుల్నీ తగలబెట్టినంత సులువుగా, సాక్ష్యాల్ని చెరిపివెయ్యటం సాధ్యమా? చనిపోతూ, చనిపోతూ వాళ్ళు, కళ్ళను, చెవులను పెరికి నేల పొడవునా వెదజల్లారు. ఒక సాక్ష్యమై వాళ్ళక్కడ జీవిస్తూనే వుంటారు. ఆ సాక్ష్యాలు ప్రవక్తల కోసం పొలిమేరల దగ్గర ఎదురు చూస్తూనే వుంటాయి!" ఇంత తలతిక్క వాక్యం ఇంకొకటి ఉంటుందా? కళ్ళు పెరికి నేలమీద వెయ్యటం ఏమిటి? సాక్ష్యాలు ప్రవక్త కోసం ఎదురు చూడటం ఏంటి? నువ్వీ పేపరు ఉద్యోగం మానుకొని కథల్లో, నవల్లో రాసుకొని బ్రతుకు!"

నా ముఖంలో నెత్తురు చుక్క లేదు.

ఈ ట్రైన్‌లో ఇట్లాగే భూమి చివర దాక ప్రయాణం చెయ్యాలని కోరిక.

రెండు స్టేషన్ల తరువాత ట్రైనంతా ఖాళీ అయ్యింది. ముందు కంపార్ట్‌మెంట్లు నుండి ఒక కుర్రాడు నా వైపు నడుచుకుంటూ వచ్చాడు. వచ్చినా ఎదురుగా ఉన్న సీట్లో కూలబడ్డాడు. అందమైన యువకుడు. లాల్చీ పైజమా. గుబురు గడ్డం, భుజానికి గుడ్డ సంచి. సంచిలోంచి పుస్తకం తీసి పెద్దపెద్దగానే చదవటం మొదలుపెట్టాడు. కొద్దిసేపటికి పుస్తకం పక్కన పెట్టి నన్ను పరిశీలించటం మొదలుపెట్టాడు. నా వైపే చూస్తూ - అతని రెండు కళ్ళూ రెండు మైక్రో స్కోపుల్లా నా వైపు ఫోకస్ చేసినట్లు - తెరిచిన కిటికీలోంచి రయ్యి రయ్యిమని చల్లటిగాలి వీస్తుంది. "ఏమిటి భూమి చివరి దాకా ప్రయాణం చెయ్యాలని ప్రయత్నమా?" ఉలిక్కిపడి అతనివైపు చూశాను.

పొయెట్రీ కేఫ్

— డా॥ వి. చంద్రశేఖరరావు

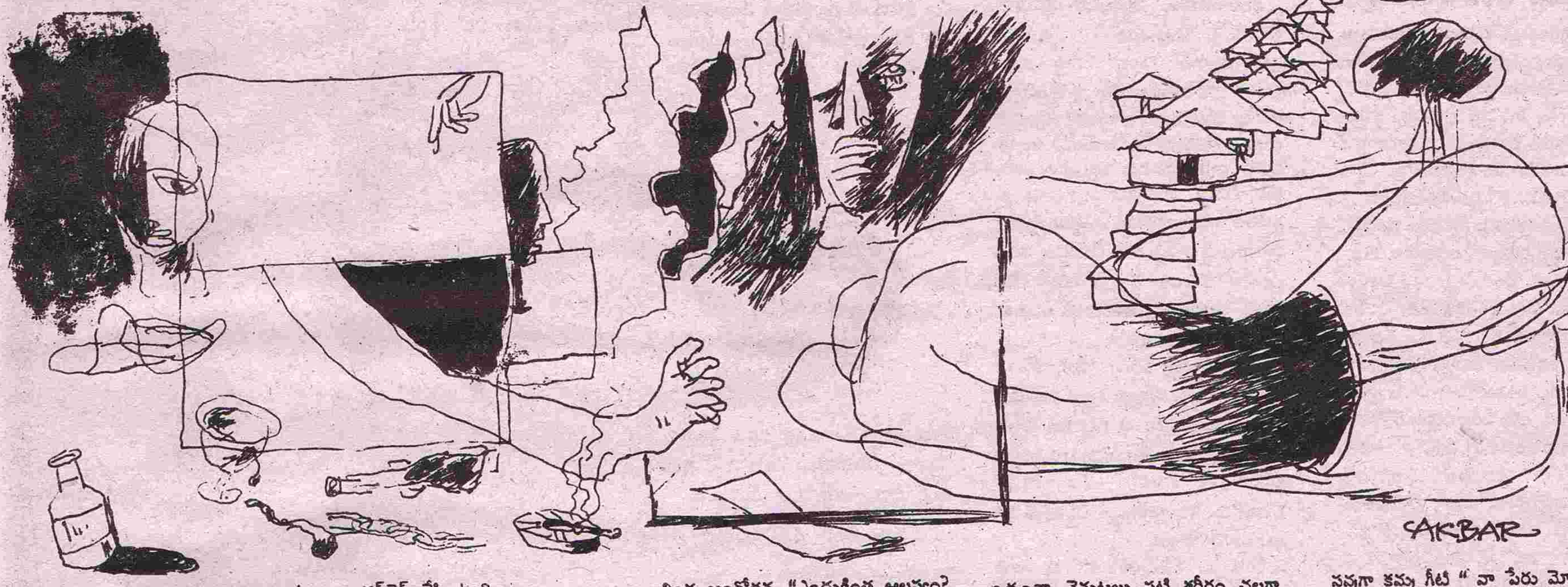

సత్యప్రకాష్‌కి యాభై దాటి ఉంటాయి! పసుపుపచ్చ ఛాయ. పొడవైన మనిషి విశాలమైన భుజాలు. ముడతలు పడి వడిలిపోయిన ముఖం అయన ముఖం చూస్తుంటే బాగా మగ్గిపోయిన టమోటా పండు గుర్తుకొస్తుంది. పండు కుళ్ళటం అనే ప్రాసెస్ ఇప్పుడే మొదలైందనిపిస్తుంది.

"నువ్వు రాసిందేనా ఈ న్యూస్ స్టోరీ?" అంటూ ఆదివారం అనుబంధంలో నేను రాసిన 'సామూహిక మరణాల దేశం!' అనే వ్యాసాన్ని ముందుకు తోశాడు. "నీ సర్వీసెంత?" అని ప్రశ్న వేసి, అయనే "బహుశా మూడు నెలల్లో, నాలుగు నెలలో " అంటూ, "రాత్రికి రాత్రి గొప్ప జర్నలిస్టువైపోవాలనా?" విసుగ్గా ఉన్నాడాయన. "నీ స్వంత మేనా? ఎక్కడన్నా 'లిఫ్ట్' చేసిన బాపతా?" అని నా కళ్ళలోకి చూశాడు. "లేదు! నేను రాసిందే!" తడబడుతూ చెప్పాను. అడుగో ఆ తరువాత సుదీర్ఘమైన ఉపన్యాసం మొదలుపెట్టాడు.

అందరూ నన్ను గుర్తించాలని. మిగతా సబ్‌ల కంటే ఎక్కువగా పేరు తెచ్చుకోవాలని నా ఆరాటం. ఈ ఆర్టికల్‌కు మూలం మోహన సుందరం అనే వ్యక్తి రాసిన "రాయలసీమ ఫ్యాక్షన్ గ్రూపులు - దళిత సమస్యలు" అనే సిద్ధాంత వ్యాసం, ఆ మనిషిని ఒకసారే కలిశాను. ఆ ఒక్క పరిచయంలోనూ అతను అద్భుతాలు చేసే మనిషిలా కనపడ్డాడుగానీ మామూలు మనిషిలా తోచలేదు. అడక్కుండానే అతను రాసిన నోట్సు నాకిచ్చి అదృశ్యం అయిపొయ్యాడు. 'వేంపెంట' మారణహోమం తరువాత టైమ్లీగా ఉంటుందని ఆ సిద్ధాంత వ్యాసాన్ని అక్కడక్కడా మార్చి న్యూస్ స్టోరీగా రాశాను.

"వేంపెంట ఎప్పుడు వెళ్ళేవు?"

నేను నీళ్ళు నమిలాను.

"రాయలసీమ గురించి ఇంత గొప్ప అండర్‌లైన్ చేసి ఉంది.

"అండర్ లైన్ చేసిన వాక్యాలు, ఒకసారి చదువు! అవి నిజాలో, కల్పనో చెప్పు!" టైటిల్‌తో సహా సగానికి పైగా ఎర్రటి గీతలున్నాయి. అండర్‌లైన్ చేసిన వాక్యాల్ని మరోసారి చదవటం మొదలుపెట్టాను.

పక్షులు ఎగరడాన్ని నిషేధించిన ఊరు! గ్రామంలో కనబడని భయం. అందరూ కలిసి ఒక రహస్యాన్ని మోస్తున్నట్లుగా. తగలబడిన ఇళ్ళలోంచి ఇంకా సెగలు వస్తున్నాయి. ఆ ఇళ్ళలోంచి లేచిన బూడిద. రయ్యి రయ్యిమని రేగే గాలికి, మంత్రపు పొగలా లేచి ఊరంతటిని చుట్టుముడుతుంది. రోడ్డుపై చాలామంది జనం మూగున్నారు. చాలా మంది చేతుల్లో మారణాయుధాలున్నాయి. వాళ్ళ ముఖాలు వింతగా ఉన్నాయి. సగం తెగిన తలల్ని బలవంతంగా మెడలపై నిలబెట్టి నడుస్తున్నట్లుగా ఉన్నారు. ఊరంతా ఒకానొక క్షణం దగ్గర ఫ్రీజ్ అయినట్లుగా ఆ క్షణం నిన్ననో, మొన్ననో, లేదా చాలా ఏళ్ళ క్రితమో?

టోపీలు, బెల్టులు ఊడ తీసుకుని, బట్టలు లూజు చేసుకొని, విరామంగా కూర్చున్న పోలీసులు, పులి, మేక, పేకాట లాంటి క్రీడోత్సవాల్ని క్షణం పాటు పక్కన పెట్టి మా వైపు అసహనంగా చూశారు.

"వివరాలన్నీ చెప్పారు కదా! మళ్ళీ ఎందుకొచ్చారు? ఎందుకండీ మా ప్రాణం తీస్తారు? మనుషులు కనిపిస్తే చాలు కరిచే లాగున్నారు ఊర్లో వాళ్ళు! ఎంత మందికని ప్రొటెక్షన్ ఇవ్వగలం మేము?"

"అయిదు నిమిషాలు! ఇంటర్వ్యూలు ఏమి చెయ్యం! జస్ట్ ఊరిని చూసొస్తాం!"

"కెమెరాలు బ్యాగులు ఇక్కడ పెట్టి వెళ్ళండి! ఒక్కొక్కళ్ళే వెళ్ళండి!"

రెండు మూడు వీధులు దాటగానే ఏదో నాటకంలో సన్నివేశంలా నలుగురు మనుషులు నన్ను చుట్టు ముట్టారు. నా మెడపై వింత అందోళన. "ఎందుకింత అలస్యం? త్వరగా టార్చర్ చెయ్యరేం?"

చీకటి బద్దాక గదిలోంచి బయటకు తీశారు. "ముందూ, నెనకా సూడకుండా నేరుగా ఎల్లిపో! ఎవుడితో మాట్లాడబాక!" అంటూ వార్నింగ్ ఇచ్చారు.

హోటల్ దగ్గర ఆగాను. చిన్న పూరిపాక. ఆకలిగా ఉంది. హోటల్‌వాడు కంగారు పడుతున్నాడు.

"ఈడకు రావద్దు! ఎల్లిపోసామీ ఎల్లిపో!" అంటూ దండం పెట్టాడు.

నేను నడుస్తుంటే తలుపు సందుల్లోంచి తొంగి చూస్తూ నాలుగైదు తలలు. బస్టాండు దగ్గర ఉదయం కనబడ్డ పోలీసు వాను, పోలీసులు ఎవరూ లేరు. లెదర్ బాగ్, కెమెరా ఏమైనాయో తెలియదు.

నా వెనక అలికిడి! ఇద్దరు మనుషులు.

"కదలొద్దు! నిన్నేమి సెయ్యం!"

నా జేబులో పర్సు లాగేసుకొన్నాడు ఒకడు. ఇంకొకడు నా చొక్కా విప్పి, నేను కొని చూసి, "మరీ లూజుగా ఉందిరా!" అంటూ మళ్ళీ నా ముఖంపై విసిరేశాడు. పర్సులోంచి డబ్బులు తీసుకొని పర్సు మళ్ళీ నాపై విసిరారు.

పదడుగుల దూరంలో ఉన్న బండపై కూలబడ్డారు. మధ్యాహ్నం టౌన్ నుంచి వచ్చిన స్త్రీల నాయకురాల్ని ఎట్లా ఏడిపించింది కథలు కథలుగా చెప్పుకుంటున్నారు.

చెట్టుపైని పక్షుల క్వాక్ క్వాక్ చప్పుడుకి. వాళ్ళ కబుర్లు ఆపారు. వాళ్ళలో ఒకడు కోపంగా క్యాట్‌బాల్ తీసుకొని పట్ పట్ మంటూ కొట్టాడు. రెండు పక్షులు గిలగిలలాడుతూ నేలపై పడ్డాయి నేలపై పడ్డ పక్షుల్ని చూసి పక్షుల్లో కలకలం లేసింది. గుంపుగా లేచి, ఒక్కసారిగా ఎగరటం మొదలుపెట్టాయి. ఇంక ఈ ఊరిలో ఉండకూడదనుకొని దూరంగా ఎగిరిపొయ్యాయి.

ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టి శరీరం చల్లగా శవంలా అయ్యింది.

కాసేపటికి కోపం తగ్గినాక "మోహన సుందరం ఎవరు? నేనొకసారి చూడాలి!" అన్నాడు.

"కొన్ని రోజులుగా అతను కనబడటం లేదు. హఠాత్తుగా అదృశ్యమైనాడు. కనబడిన వెంటనే మీ దగ్గరకు తీసుకువస్తాను."

'సరే వెళ్ళు' అన్నట్లుగా నా వైపు చూస్తూ "ఈ కవిత్వపు తెగులు వినహాయిస్తే మొత్తం మీద మంచి వ్యాసం యిది! కీప్ ఇట్ అప్!" అన్నాడు. నిట్టూరుస్తూ బయటకు నడిచాను.

** ** **

రైల్వే స్టేషన్లన్నీ సెంటిమెంట్ల జంక్షన్‌లని నా నమ్మకం. రైలు ప్రయాణము ఒక అపరిచితునితో చేసిన సుదీర్ఘ సంభాషణలా అనిపిస్తుంది. హైదరాబాద్ జనానికి లోకల్ ట్రైన్‌లో వెళ్ళటం నామోషీ నాకు మాత్రం అవి కదులుతున్న గృహాలనిపిస్తాయి.

ఒక రైలు ప్రయాణంలో పరిచయమైనాడు మోహన సుందరం.

సాయంకాలం అంతా బార్‌లో - ఇద్దరు కవులు, ఇద్దరు జర్నలిస్టులు, ఒక విప్లవవాది - మోతాదు ఎక్కువయి భుజాలకు రెక్కలు మొలిచాయి. మిగిలిన వాళ్ళు బార్‌లోనో, కుదరకపోతే బారు మెట్ల దగ్గరో గడపడానికి నిర్ణయించుకున్నారు. నేను మాత్రం నా రైల్వే గృహంలో రాత్రిని గడపడానికి సిద్ధపడ్డాను. పదకొండు గంటల రాత్రి. చలి. చీకటి. ఆత్మల కోసం ఎదురు చూసే పొడవాటి దేహంలా ట్రైను.

నేను దిగాల్సిన స్టేషను, దిగమని సైగ చేస్తున్నా, నాకు దిగే మూడ్ లేదు. ట్రైన్ ఆ స్టేషనులో చాలాసేపు ఆగింది. నెచ్చని ఇనుప గృహాన్ని వదిలి వెళ్ళాలనిపించలేదు.

నన్నగా కన్ను గీటి "నా పేరు మోహన సుందరం! రీసెర్చి స్కాలర్‌ని! పేరా - సైకాలజీ నా సబ్జెక్టు! నేను కవిత్వం కూడా రాస్తాను!" అని, క్షణం ఆగి, చిరునవ్వు నవ్వి "విస్కీతోనో, ప్రియురాలి ముద్దుతోనో, లక్షల డబ్బులతోనో కాక సహజంగా రెక్కలు మొలిచిన వాణ్ణి! నేనో నూతన మానవుడికి నమూనా!" మళ్ళీ క్షణంసేపు ఆగి "ఎప్పుడయినా దిగులుతోనో, దుఃఖంతోనో ఉన్నప్పుడు నా దగ్గరకు రా! తడికళ్ళలో పువ్వులు మొలిపించగల మంత్రవిద్య నా దగ్గర వుంది! ఇదుగో నా అడ్రసు!" అంటూ విజిటింగ్ కార్డు నా వడిలోకి విసిరాడు. అందులో రెండే వాక్యాలు. పొయిట్రీ కేఫ్, మోహనసుందరం. "పొయిట్రీ కేఫ్ అంటే అదేమైనా తాజ్‌మహలా, వీధిపేరు, ఇంటి నెంబరు ఏమీ లేకుండా" స్వగతంలో అనుకోబోయి పైకే అనేశాను. 'పొయిట్రీ కేఫ్, మోహనసుందరం అని మనసులో అనుకుంటే, నీ కాళ్ళకు వీధులు తమను తాము పరిచయం చేసుకుంటాయి!" చందమామ కథల్లో లాగా మాట్లాడుతున్నాడు. అతను, అతని రూపం, మాటలు అన్నీ విస్కీ తాలూకు చిత్తభ్రమ అని తీర్మానించుకొని, కిటికీ వైపుకు తిరిగి కళ్ళు మూసుకున్నాను.

"రాయలసీమ ఫ్యాక్షను గ్రూపుల మీద వర్క్ చేస్తున్నావు కదూ, నా థీసిస్ కాపీ ఇస్తాను. రిఫరెన్సులా ఉంటుంది." అంటూ బరువైన బైండు పుస్తకము నా వైపు తోశాడు. ఆశ్చర్యమో, భయమో వింత అనుభూతి నన్ను చుట్టుముట్టింది. కనికట్టు ఇతగాడిదా, విస్కీదా అని తేల్చుకోలేకపొయ్యాను. అతని వైపు చూడకూడదని గట్టిగా నిర్ణయించుకొన్నాను.

రైలు మరో స్టేషన్‌లో ఆగి, బయలుదేరింది. క్షణం సేపు దీపాలు మసకలు,

మిగతా 13వ పేజీలో

177

మూర్ఛబాధను నివారించే 'నీరు సాంబ్రాణి'

బ్రాహ్మీ అనే పేరు సంస్కృతం నుంచి వచ్చినదయినా కాలక్రమంలో అది వాడుక నామంగా మారింది. తెలుగులో బ్రాహ్మీని నీలి సాంబ్రాణి లేక నీరు సంబరేణి అని అంటారు. ఈ మందుమొక్క నీరు నిలువ వున్న గుంటలలో, కాలువలలో ఎక్కువగా పెరుగుతుంది. ఇది నేలబారు వుండే రసయుతమైన కాండం, పత్రాలు ఏర్పరిచి ఆకుపచ్చగా వుండే గుల్మము కలిగి వుంటుంది. ప్రతి ఒక్క కణుపు వద్ద వేర్లను ఏర్పరిచి పెరుగుతుంది. దీని పూలు తెల్లగాగాని, లేత నీలంరంగులోగాని వుంటాయి. ఈ మొక్క సంవత్సరం పొడువునా దొరుకుతుంది. ఎక్కువగా వర్షాకాలంలో ఏపుగా పెరుగుతుంది. దీనిలో 'బకోసైడ్-ఎ', 'బకోసైడ్-బి' అనే ముఖ్యమైన రసాయనిక పదార్థాలున్నాయి. ఈ మొక్క సమూలం కషాయం కాచికాని, లేక రసం తీసిగాని ఇస్తే, మూర్ఛవలన కలిగే బాధలు తగ్గుతాయి. ఈ రసంలోనే ఉసిరిక పండ్ల రసం కలిపి ఇస్తే ప్రసవానంతరం కలిగే ఫిట్స్, జన్ని మొదలుగు వ్యాధులు రావు. మూర్ఛవల్ల బాద పడుతున్నవారికి యిది తగిన ఫలితం చూపుతుంది. బజారులో దొరికే బ్రైన్ టానిక్స్‌ని మించిన ఔషధం ఇది. ఈ మొక్క పెరట్లో వుంటే మనమే అలాంటి ఔషదాన్ని తయారు చేసుకోవచ్చు. తయారు చేసుకునే పద్ధతి కూడా చాలా సులువు. ఈ మొక్కను తెచ్చి నేతిలో కొంచెం వాడ్చి, చల్లారిన తరువాత రసం తీయాలి. ఆ వచ్చిన రసాన్ని రెండు లేక మూడు స్పూన్లు పిల్లలకు ప్రతిరోజూ ఇస్తూ వుంటే, మెదడుకు మంచి టానిక్‌గా ఉపయోగపడి జ్ఞాపకశక్తి పెరుగుతుంది. దీన్ని గృహవైద్యంగా ప్రాచుర్యానికి తెస్తే మంచిది. జ్ఞాపకశక్తి ఎక్కువగా వృద్ధి చెందాలని ఎక్కువ మోతాదులో ఇస్తే విరేచనాలు అవుతాయి. యీ విషయం గమనించి ఔషధంగా వాడుకోవాలి. ఈ మొక్కను గుర్తించుకొని వాడితే చాలా మేలు చేస్తుంది. ఈ మొక్కనుపయోగించి 'బ్రాహ్మీ పానకం', బ్రాహ్మీతైలం మరియు 'సరసవాలూరిష' అనే ఆయుర్వేద ఔషధాలు తయారు చేస్తారు.

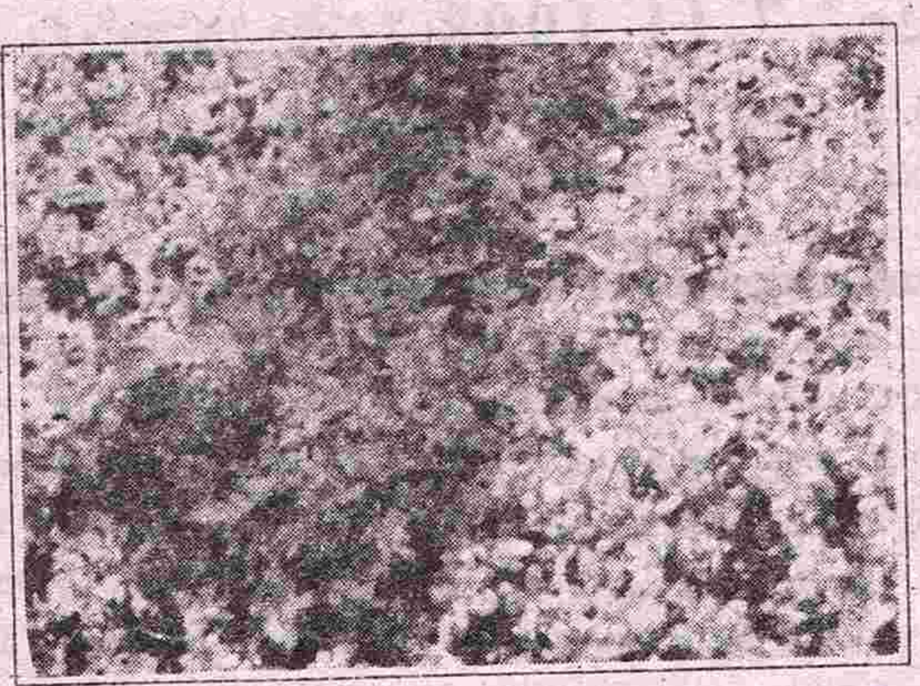

మీ పిల్లల జ్ఞాపక శక్తికీ, మెదడు వికాసానికి మా టానిక్‌నే వాడండి అని అనేక మందుల కంపెనీలు ప్రకటనలతో హోరెత్త గొడుతుంటాయి. అవి తయారు చేసిచ్చే చక్కెర నీళ్లను మనం వందలకు వందలు పోసి కొంటుంటాం. అలాగే పిల్లల జ్ఞాపకశక్తిని పెంచే మందులు కూడా యిబ్బడి ముబ్బడిగా దొరుకుతుంటాయి. అయితే వీటన్నింటి అవసరం లేకుండానే యింతకంటే మంచి ఫలితాలిచ్చే మందు మొక్క మన పెరట్లోనే దొరుకుతుంది. దాని పేరు నీలి సాంబ్రాణి. దీనిని బ్రాహ్మీ అని కూడా పిలుస్తుంటారు. పిల్లలకు ఎంతో ఉపయోగపడే యీ మందుమొక్క మూర్ఛ వ్యాధులను కూడా నివారిస్తుంది.

మందుమొక్క

–డాక్టర్ ఎస్.వేదవతి

ఇలా చేస్తే సరి

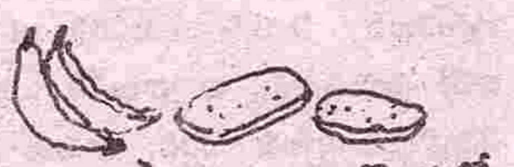

* చేపలకూర తినేటప్పుడు ముల్లు గొంతులో అడ్డుపడితే వెంటనే అరటిపండుగానీ, బ్రెడ్ గాని తింటే మంచిది.

*మూలశంకకు వేపనూనె పట్టిస్తే క్రమంగా తగ్గుముఖం పడుతుంది.

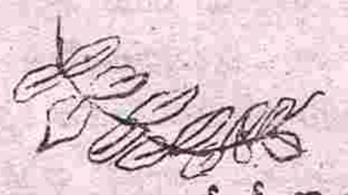

*మెంతికూర తింటే కీళ్లనొప్పులు తగ్గిపోతాయి.

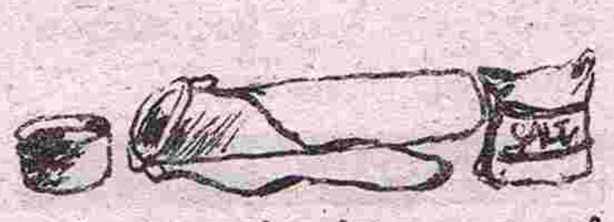

*ఉప్పు కలిపిన నీళ్ళతో ఫ్లాస్కును కడిగితే బాగా శుభ్రపడుతుంది.

ఎన్.శివానంద్

పొయెట్రీ కేఫ్ కథ
12వ పేజీ తరువాయి

మళ్ళీ జిగేలుమన్నాయి. పక్కన చూస్తే మోహన సుందరం లేదు. ఒక అందమైన స్త్రీ. లేత గులాబీ రంగు చీర. రంగుల స్వప్నంలా వుంది. ఆ అమ్మాయి కూర్చున్న సీటుపై బల్బు ధగధగమని వెలుగుతుంది. బయట గాఢంగా వల్లగా చీకటి.

ఆ అమ్మాయి హఠాత్తుగా వెక్కివెక్కి ఏడవటం మొదలుపెట్టింది. రైలు పట్టాల శబ్దం ఆగిపోయి, ఏడుపు ఒక్కటే విన పడుతున్నట్లుగా ఉంది.

"ఒంటరిగా కూర్చుని జ్ఞాపకాలన్నిటినీ బయటకు లాగుతున్నావా?" ఇందాకటి ఆసామి మోహన సుందరం గొంతు వెనక సీట్లో కూర్చున్నట్లున్నాడు. పౌరాణిక సినిమాల్లో లాగా హఠాత్తుగా ఆమె ముందు ప్రత్యక్షం అయ్యాడు.

"జీవితమంతా బందీలుగా ఉన్నామనే విషయం ఆలస్యంగా అర్థమవుతుంది. మనుషులకో, ఉద్యమాలకో, నినాదాలకో, పశ్చాత్తాపాలకో, కోరికలకో – జరిగిపోయిన ఆలస్యం గురించి ఇట్లా బోరు బోరుమని ఏడుస్తూనే ఉంటాము!"

ఆ అమ్మాయి కూడా క్షణం పాటు దిమ్మెర పోయింది. ఆమె ఆశ్చర్యాన్ని పట్టించుకోకుండా" చెప్పండి! మీ దిగులునీ, దుఃఖాన్నీ నాతో చెప్పండి! నా పేరు మోహన సుందరం! సైకాలజిస్టును సోషల్ సైంటిస్టును మనసులూ, మనుషులూ నా సబ్జెక్ట్సు!" అన్నాడు.

చాలాసేపు మౌనం తరువాత, ఆ అమ్మాయి పెదవి విప్పింది. "నా పేరు మాలతి! శుభోదయం పత్రికలో పని చేస్తున్నాను. రెండు నెలల క్రితం సినిమా స్టూడియోలో బాంబు పేలుడు జరిగినప్పుడు, బాంబు ముక్క నా కుడి రొమ్ముకు తగిలి, సగానికి తెగిపోయింది. డాక్టర్లు ఆపరేషన్ చేశారు. రొమ్ము స్థానంలో ఇప్పుడో పొడవాటి స్కార్ అక్కడ ఉంది. నా చుట్టూ సానుభూతి కుప్పలు! ఈ సానుభూతులు చూపినప్పుడల్లా – ఇది రొమ్ము కాదని మృత్యువు నివసిస్తున్న జైట్ హవుస్ అనిపించి భయంతో వణికిపోతాను."

"ఏదీ చూడనివ్వండి!"

ఆ అమ్మాయి ఉలిక్కిపడింది!

"ఏదీ చూడనివ్వండి!" మళ్ళీ అడిగాడు.

ఆ అమ్మాయి విస్తుబోయింది. ఈ మాంత్రికుడు మోళీ కడుతున్నాడనిపించింది. ఆ అమ్మాయి పైట తొలగించి, జాకెట్ విప్పి

తెల్లటి పాలమరగ లాంటి చర్మంపై పొడవుగా, నిలువుగా రాగిరంగులో మచ్చ. ఆపరేషన్ తాలుకు గుర్తు! అతనా మచ్చను నిమిరి, మెల్లగా మృదువుగా ఆ మచ్చపై ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

ఆ అమ్మాయి నోరు తెరుచుకొని అట్లాగే చూస్తుంది!

"మీరింక ఆనందంగా గడపండి! మీ దుఃఖాన్ని, అవమానాన్ని నేను తీసుకున్నాను. కలల్ని, తీయని పాటల్ని మాత్రం మీలో ఉంచాను. ఆ ఎదురుగా కూర్చున్న కుర్రవాడిలా మీకూ రెక్కలు మొలిచాయి! రెక్కలున్న మానవులు మీరు! స్వేచ్ఛగా ఎగిరిపోండి!"

ట్రైన్ చివరి హాల్ట్ వచ్చేసింది. ఎక్కడ మంచో రెండు గులాబీ పూలను బయటకు తీశాడు మోహనసుందరం. నాకొకటి, ఆ అమ్మాయి కొకటి ఇచ్చాడు.

అట్లా నాలుగడుగులు చీకటివైపు వేసి అదృశ్యమైనాడు.

మోహనసుందరంతో నా పరిచయం అదే ఆ తరువాత మళ్ళీ అతన్ని చూడలేదు.

** ** **

"అప్పుడప్పుడు నా కుడి కాలు నన్ను ప్రేమించదు. నాతో సహకరించదు. అలాంటప్పుడు దాన్ని తీసి గోడకు వేలాడదీస్తుంటాను. సాయంకాలం ఆఫీసునుండి రావటంతోటే, దాన్ని చక్కగా వాష్ చేసి, ఆయిల్ పూసి, నైసిల్ పౌడరు చల్లి, మళ్ళీ తగిలించుకొంటాను. సాయంకాలాలు ఇదో పెద్ద కార్యక్రమం నాకు! ప్రస్తుతం ఆ పని మీదే ఉన్నాను.

సాయంకాలం ఆఫీసు తరువాత నేరుగా ఇంటికి రమ్మని కబురు చేశాడు సత్యప్రకాష్ లోపలికి ఆహ్వానిస్తూ చెప్పిన మాటలు విని భయంతో బిగుసుకుపోయాను. లోపలికి నడుస్తుంటే అందమైన పెయింటింగ్‌లు కనువిందు చేశాయి! లక్ష్మణ్, వైకుంఠం, బికేష్, అంజలి యిలా, జతిన్, ఆయన కోసం ప్రత్యేకంగా వేసిన బొమ్మలు. అల్మరాల్లో, సోఫాలపైనా గుట్టలు గుట్టలుగా పుస్తకాలు. హాలుదాటి అట్లా బెడ్‌రూమ్‌వైపుకు వెళితే అక్కడా పుస్తకాలే! గోడలపై వేళ్ళాడుతున్న కాళ్ళు, మిలమిలా మెరుస్తూ, చర్మపు రంగులో –

"ముప్పయి యేళ్ళ వయసులో నా కుడి కాలు, మోకాలి వరకూ తెగిపోయింది. ఆర్టిఫిషియల్ లింబ్ అవసరమైంది! రకరకాల లింబ్స్ సేకరించాను. వాటితో గొప్పగా ప్రాక్టీస్ చేశాను. చాలామందికి నాకు కాలు లేదనే విషయమే తెలియదు.

"వెరీ సారీ!" అంటూ దిగులుగా ఆయన చేతిని పట్టుకొన్నాను.

"ఒక బాంబు దాడిలో నా కాలు పోయింది. శరీరంలోంచి తెగి, అల్లంతదూరంలో రక్తపు ముద్దలా ఉన్న నా కాలు, ఇప్పటికీ అదో పీడ కలలా, నా కళ్ళ ముందు కదులుతుంటుంది!"

"తిరుపతిలో పిహెచ్‌డి చేస్తున్న రోజులు! దసరా సెలవులకు ఇంటికి వెళ్ళాను ఎన్నికల సీజనది. నాలుగో లోక్‌సభ ఎన్నికలనుకుంటాను. అంతకుముందు కొన్ని నెలల క్రితం మా తమ్ముడు, ఒకణ్ణి నడిబజారులో నరికి, జైలుకెళ్ళాడు. వాడికి బెయిల్ యిప్పించి ఇంటికి తెస్తుండగా – ఊరి పొలిమేరల్లో మాపై దాడి జరిగింది. మా తమ్ముడు తల చిట్లి అక్కడే చచ్చిపోయాడు. మా అమ్మ కుడి చెయ్యి, నా కాలు తెగిపోయాయి.

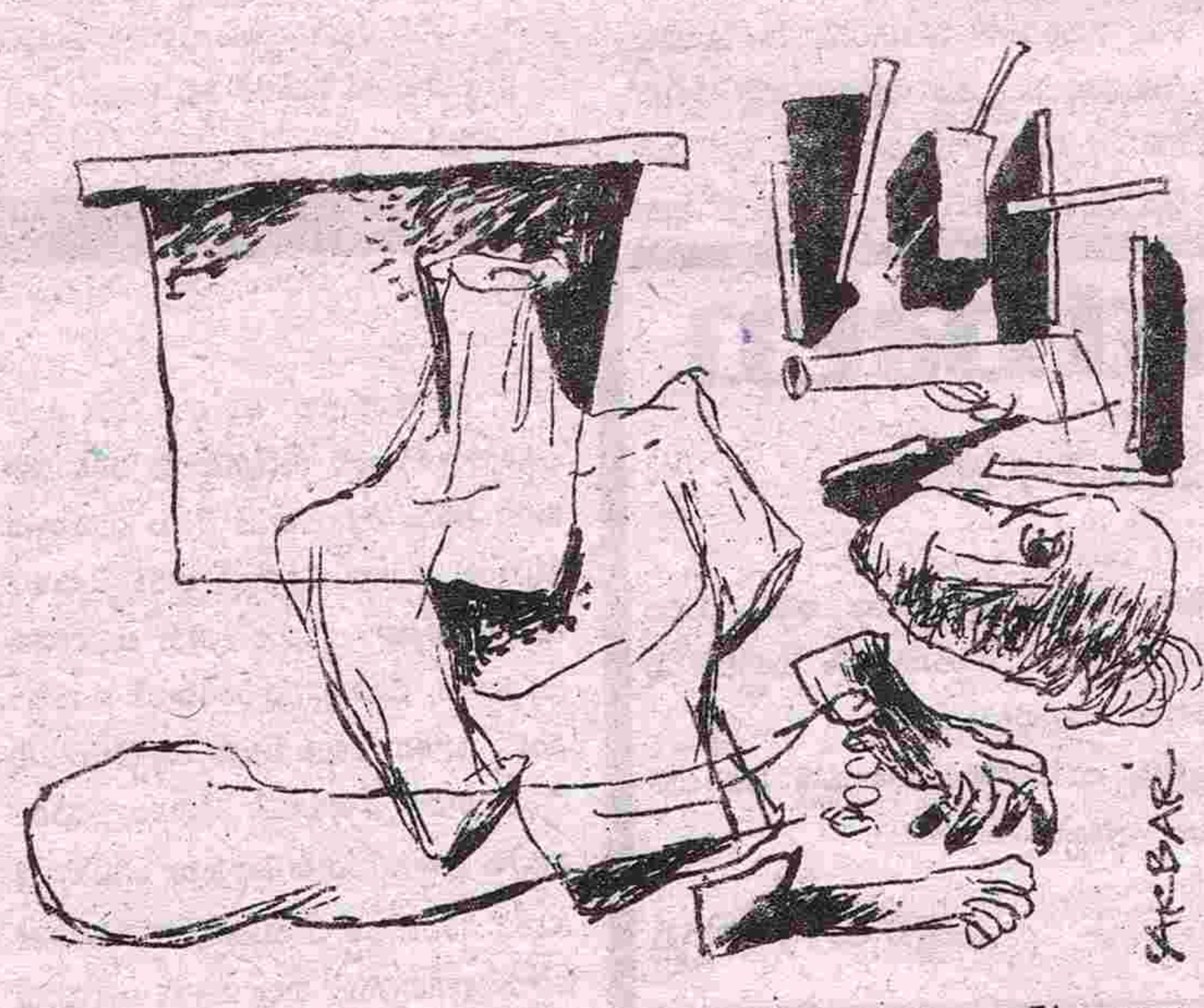

"నేను, ఇలా రకరకాల లింబ్స్ సేకరించి, వాటిని ప్రేమించి వింత ఓదార్పు పొందుతాను".

"మా అమ్మ మొండి భుజంతో అట్లాగే తిరుగుతావంది. పల్లె వదలికూడా రావంది."

సత్యప్రకాష్ ముఖంలో తీవ్రమైన ఉద్వేగం. టీ, బిస్కెట్లు తీసుకొని బయట లాన్‌లో కొచ్చి కూర్చున్నాను.

"నీ వ్యాసం నన్నెంతో కదిలించింది! గొప్ప రీసెర్చి అది! రాయలసీమకు మాత్రమే పరిమితమైన ఈ ఫ్యాక్షన్ గ్రూపుల్ని, ఈ హింస రచననీ గొప్పగా ఎనలైజ్ చేశావు! విషవృక్షంలా పెరిగిపోతున్న ఈ ఫ్యాక్షని జాన్ని, దళిత బిసి కులాల్ని చైతన్యం చేసి, ఉద్యమంగా మార్చి ఫ్యాక్షన్ లీడర్లని ఒంటరి వాళ్ళను చేస్తేగానీ, ఈ మహమ్మారి నశించదని – నువ్వు చేసిన ప్రతిపాదన కూడా నాకెంతో నచ్చింది. చాలా ఒరిజినల్‌గా ఉంది ఈ ఆలోచన."

"టాటా మెమోరియల్ అవార్డ్ ఫర్ ఎక్స్‌లెన్స్ ఇన్ జర్నలిజం – అవార్డుకు నీ పేరు రికమెండు చేశాను."

ఈడ్చి చెంపపై కొట్టినట్లుగా ఉలిక్కిపడ్డాను. ఆనందంకన్నా దుఃఖాన్ని కలిగించే వార్త! ఈ గౌరవం దక్కాల్సిన వ్యక్తి వేరే ఉన్నాడు. ఇంకా ఈ రహస్యాన్ని ఈయన దగ్గర దాస్తే ఈ అవార్డు నాకో బంగారు శిలువ అవుతుంది.

"ఈ అవార్డు దక్కవలసింది నాకు కాదు!"

సత్యప్రకాష్ విసుగ్గా నా వైపు చూశాడు.

"ఐయామ్ సారీ! ఇది మోహనసుందరం థీసిస్‌లోంచి 'లిఫ్ట్' చేశాను."

"ఎవరీ మోహన సుందరం?"

"కలల్ని అమ్మేవాడు! మనసుల్ని మరమ్మత్తు చేసేవాడు! సైకాలజిస్ట్! దళిత ఉద్యమాల నాయకుడు! కవి! ఆశావాది! నిజమైన పోస్ట్ – మోడరన్ మానవుడు!"

"అవునా?" సత్యప్రకాష్ గారు ఆశ్చర్యపోయారు.

"మోహన సుందరాన్ని నేను వెంటనే కలవాలి!"

"అతన్ని కలవాలంటే అతని ఇంటికే పోదాము! పొయిట్రీ కేఫ్, అతని ఇంటి పేరు. వందలాది, వేలాది కలలు అక్కడ వేలాడుతుంటాయట! పొయిట్రీ కేఫ్‌లో గడపటమంటే మానవుడి ఆత్మకథను చదవటమేనని మిత్రులు చెబుతుంటారు!"

"అతని దగ్గరకు చాలామంది పేషెంట్లుగా వస్తుంటారట! వాళ్ళ దుఃఖాల్ని, భయాల్ని పోగొట్టి, మనసుకు రెక్కలు మొలిపిస్తాడట!"

అతని గురించి ప్రచారంలో ఉన్న కథలన్నీ సత్యప్రకాష్‌కి చెప్పాను.

"చాలా థ్రిల్‌గా ఉంది. వింటుంటే! మనం రేపే అతన్ని కలుద్దాం!" సత్యప్రకాష్ ముఖంలో గొప్ప ఆత్రుత.

"నా కాలు లాగే, నా తలను కూడా కాసేపు ఫ్రిజ్‌లో పెట్టి చల్లబరుచుకోవాలనే కోరిక ఒకటుంది నాకు! చూద్దాం! ఈ మోహన సుందరం ఆ అద్భుతం చెయ్యగలడేమో?"

నాకు గుడ్‌బై చెబుతూ. చాలా సీరియస్‌గానే తన కోరికను చెప్పాడు సత్యప్రకాష్

** ** **

ఆ మరుసటి రోజు మేము, మోహన సుందరాన్ని కలవలేదు. అతను ఇంట్లో లేడు. ఆ తరువాత చాలా రోజుల పాటు అతని ఆచూకీ తెలియలేదు.

అక్టోబర్ 25, మోహన సుందరం నేనూ కలిసి బెస్ట్ జర్నలిస్ట్ అవార్డు తీసుకోవాల్సిన రోజు – నల్లబోర్డర్‌తో అతని ఫోటో వేసి ఎలిజీ రాయాల్సి వచ్చింది. మోహన సుందరాన్ని అతి కిరాతకంగా చంపివేసిన విషయాన్ని మొదటి పేజీలోనే ప్రచురించాం! మ్యాస్ కవరేజ్ నేనే చేశాను. ఆ విషాదాన్ని నేనే అక్షరాల్లో అనువదించాను.

రెక్కలున్న ఒకే ఒక మానవుడి దారుణ హత్య

"రాయలసీమ ఫ్యాక్షనిస్టులని పోలీసులంటున్నారు. వేంపెంట మారణకాండకు ఇది కొనసాగింపు అని మరో వాదన. కారణం ఏదైతేనేం. మోహన సుందరం మరణించాడు. మానవుడిలో ఇంత కసి ఉందా అనిపించేలా, అతన్ని చంపివేశారు. కాళ్ళు చేతులు నరికివేసి, తలను మొండం నుంచి వేరుచేసి, తగలబడుతున్న అతని ఇల్లు పొయిట్రీ కేఫ్ లోకి ఆ ముక్కల్ని విసిరివేశారు.

మోహన సుందరం రాయలసీమ ఫాక్షనిజానికి వ్యతిరేకంగా దళిత, బిసి కులాల ఐక్యవేదిక నేవాలని కలలు కన్నాడని, ఆ ప్రయత్నంలో ఉండగానే ఈ హత్య జరిగిందని దళిత నాయకులు చెప్పారు.

"హింసపై మోహన సుందరం రాసిన వ్యాసానికి సన్మానం ఇవాళే కావటం గొప్ప కాకతాళీయం!"

ఈ రైటప్‌పై సత్య ప్రకాష్ గారు ఎందుకో ఎర్ర గీతలతో మార్కు చెయ్యలేదు. ఆఫీసుకు సెలవుపెట్టి హడావుడిగా ఇంటికి వెళ్ళారు.

ఆయన కుడికాలు, కొయ్యకాలని ఎందుకో ఈ రోజు ఆయన నడకలో స్పష్టంగా తెలుస్తుంది.

వచ్చేవారం కథ

శుక్రవారం

పి. సత్యవతి